

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: Mátrai Gyula dr.: Az örökélet záloga. — Király Ödönné: November. — Pápai János dr.: Kosztka Szent Szaniszló † 1568. — Német István: Krizantém. — Friedeckyné Schmoll Erzsébet: Ha magadra maradtál... — Olcsyay Géza: Lelki tarsolyomból. — Eöri János: A lelkiáldozás. — Központi: Imaszándékunk: Bizalom Isten irgalmában. — Oltáregyleti élet. — Király Ödönné: A hit örökmécsese mellett.

Az alagi Szent Imre «Levente»-templom tárgysorsjátékának húzásán nyert:

Kombinált szobaberendezést 25353.

Vezényi: Nagy festményt 2045.

Mestergordonkát 22562.

Kolozsvár: Festményt 20256.

Csepeli kerékpárt 10327.

Héber-féle «Rekord» zománckályhát 20751.

I—I kerti garnitúrát 3895, 5433, 24173.

Ólomkristály gyümölcstartót 5626.

100 pengő értékű nyereményt a 4268, 10620, 10763, 16420, 20543, 24050, 26775.

80 pengő értékű nyereményt az 5344, 8204, 20656, 22170, 28247.

50 pengő értékű nyereményt a 4750, 5261, 6083, 10329, 10987, 11674, 12723, 14523, 25416, 29207.

20 pengő értékű nyereményt a 101, 533, 1005, 1265, 3473, 4280, 5696, 6076, 7557, 7995, 11544, 11835, 12113, 13244, 13904, 13952, 15643, 15862, 17371, 19569, 20220, 21057, 23189, 23620, 23732, 25213.

15 pengő értékű nyereményt a 2299, 3701, 4531, 6313, 6809, 13127, 15090, 18344, 18378, 18609, 22790, 23400, 23982, 25129, 28699.

10 pengő értékű nyereményt a 83, 225, 1343, 1389, 1464, 2106, 2223, 2698, 2796, 3067, 3218, 3611, 3976, 4787, 5096, 5734, 5786, 6399, 6617, 6714, 6720, 9622, 9627, 10278, 11667, 13076, 13198, 14743, 14824, 14998, 15183, 15345, 15462, 16519, 17522, 17656, 18508, 20226, 20324, 20715, 21718, 22093, 23850, 24004, 26703, 26758, 27244, 27552, 27717, 27823, 28185, 28230, 28578, 28688, 28692, 28734, 28776, 28782, 28899, 29905.

5 pengő értékű nyereményt nyertek a 368, 716, 1099, 1109, 1214, 1553, 1793, 1809, 2138, 2469, 2622, 3134, 3313, 3509, 3713, 3993, 4992, 5677, 5780, 5931, 6163, 6911, 7549, 7586, 9282, 9321, 9471, 11476, 11802, 11910, 12712, 13488, 16537, 16956, 16984, 17069, 18404, 20589, 20680, 22331, 22824, 22886, 23486, 25585, 28672, 28771, 29360, 29378, 29657, 29932.

Rengeteg szám nyert 3P értékű nyereményt, de azt helyszűke miatt nem közölhetjük. Ha valaki mégis kíváncsi, írja meg számát, szívesen megválaszoljuk, hogy nyert-e?

† AZ ÖRÖKÉLET ZÁLOGA. †

A legméltóságosabb Oltáriszentségről tanítja ezt Anyaszentegyházunk Krisztus szavaira emlékezve: «Aki e Kenyeret eszi, örökké fog élni!» Hogy nem a földi életre vonatkoznak e szavak, nyilvánvaló! A tapasztalás tiltakozik ellene, ha vannak is kivételek (limai Szent Róza és a most is minden más táplálék nélkül, egyedül a szentáldozásból élő Neumann Teréz), mégsem a földi élettartam meghosszabbítására vonatkoznak az Úr szavai, hanem az örökéletre és abban is az élet folyamatára, az élet esszenciájára: Aki e Kenyeret eszi az egész örökkévalóságon át Istenével való egyesülésben az élet legboldogabb formájában marad; «in aeterum et ultra» — amit elképzelni is nehéz: mindvégig és azon túl, soha el nem múlóan.

Az Eucharisztianak ezt a hatását a földön kell megalapoznunk, — «aki e Kenyérből eszik» — ezt csak a földön tehetjük: csak itt áldozhatunk! A szentáldozásról lisieuxi Szent Teréz úgy ír egyik versében, hogy szembeállítja vele egy kerubnak a boldogságát és a versben a kerub maga ismeri el, hogy nálánál is boldogabb az igazán áldozó ember.

Igazán áldozni! Igen, ez biztosítja számunkra az örökélet soha el nem múló boldogságát.

Akkor áldozunk igazán, ha a szentáldozás teljes öntudattal, minden lelki akadály nélkül és a Krisztussal való egyesülésnek olyan vágyával történik, hogy egész szívünk-lelkünk kitérül az Úr előtt, teljesen átadjuk magunkat Neki, egészen trónra emeljük Őt s ezért Ő azzal jutalmaz meg, amit Szent Pál így fejez ki: «Elek én, de már nem én, hanem Krisztus él bennem!» Amikor igazán áldozunk, úgy fogadjuk Krisztust, hogy kedve legyen nálunk maradni, jelenlétének isteni emlékével (a megszentelő kegyelem gyarapodása és segítőmalasztok) bélyegzi, díszíti, képesíti a lelket arra, hogy az örök életben az Istennel való egyesülés tökéletes — tehát szünetnélküli és el nem múló — boldogság legyen számára.

Az «igazán» áldozásnál tehát az Istennel való egybeolvadásra (communio!) kell a legnagyobb gonddal ügyelnünk. A lélek s az Isten

olyannyira egyesüljenek, hogy egyik a másikat tölti be: a szentáldozás előtt a lélek vágya, bizalma, szeretete, akarása, óhajtása Istenre irányítóak — az eucharisztikus Jézusban; viszont Ő «gyönyörűséggel siet a lélek vágyai elé». Szívét feléje tárja, akarátát kegyelmével körülpáncélozza s azután beléje költözik, hogy életét az Ővével gazdagítsa. Eggyé lesz vele! S czen egyesülés bámulatos átalakítást végez a lélekben: Talán azzal a hasonlattal élhetnénk, hogy amint aránylanak a kezdő tanonc képességei a mesteréhez, úgy aránylanak a nem áldozó és a gyakran áldozó ember képességei (az Istennel való egyesülés szempontjából) egymáshoz. A tanonc csak kis részletmunkát végezhet el, részleteredményt produkálhat, a mester egészét. A nem áldozó vagy nem «igazán» áldozó csak részben lesz képes Istenével egyesülni, az örökboldogságból nem fog tudni annyit kívánni, kapni, megérteni és következkéskép annyira boldog lenni, mint az igazán áldozó.

Az örökélet szépséges világát felénk tükröző Mindenszentek ünnepével nyíló novemberben minél többször foglalkoztassanak e gondolatok és mélylelkűbben tudunk majd áldozni, szívesebben fogunk egy gyónásunk után több napon át is — míg tiszta a lelkünk, — sőt talán (ez az igazi!) mindennap is a szentáldozáshoz menni, hogy minél alkalmasabbá tegyenek bennünket ezek a gyakorlatok arra az egyesülésre, amely egyszer, — de örökre történik és olyan marad mindig, amilyen volt az örökkévalóságunk kezdetén. Az «örök szeretet Záloga» így lesz számunkra az örökélet záloga. *Mátrai Gyula dr.*

NOVEMBER

Ilyenkor ősszel minden szomorú,
bánatos borulás, kihúnyó nap,
rőt avar, krizantém koszorú ...
Ilyenkor látom, hogy futnak az évek,
tegnap még ragyogó tüzes ifjú nyár,
ma hervadó ősz, halódó élet,
temetőkert, sok besüppedt régi hant,
elsiratott álmok, megfakult remények
mind elébem jönnek, halálról beszélnek.
Ilyenkor imára kulcsolódik kezem,
ég felé tekintek. Jóságos Istenem
fehér Kenyered biztos szent zálogunk,
hogy nincs halál, nincsen elmúlás. Feltámadunk!

Király Ödönné.

Kosztka Szent Szaniszló † 1568.

November 13.

1670-ben, mikor a lengyel sereg az ukrajna-bukovinai határon farkasszemét nézett a szultán hadseregével, az égen nyugatról kelet felé száguldó kocsni tűnt föl, rajta a Boldogságos Szűz és lábainál egy ifjú, az akkor még csak boldog Kosztka Szaniszló. Azóta az Egyház a szentek közé iktatta, az oltárra emelte, hogy ne csak a lengyel ifjúság, hanem az egész világ ifjúsága rátekintszen, mint példaképre és pártfogójára.

Szaniszló a lengyel Kosztka főnemesi család sarja. Születésekor 1550-et írtak. Jámbor édesanyjától mély vallásos nevelést kapott. A vidámságot szerette s például ügyesen táncolt, de a léhaságtól irtózkodott. Bátyja meséli, hogy mikor valamelyik szabadszájú vendégük trágár tréfát mondott, rosszul lett és ki kellett vinni a szobából. Tizen-négy éves korában Pál bátyjával és udvarmesterük kíséretében a bécsi jezsuiták konviktusába került bentlakó növendéknek. Az itt töltött pár évet így lehetne röviden jellemezni: «Növekedék bölcsességben és kedvességben Isten és emberek előtt!» Mert jámborságával, szorgalmával, pontosságával, jellemességével és kedves modorával tanárai és társai szeretetét egyaránt megnyerte. Naponkint többnyire két szentmisét hallgatott, elmondotta a Szűzanya tiszteletére a rózsafüzért és hamarosan felfedezte a szentséglátogatásoknak rejtett — és sokak előtt mindörökké ismeretlen — kincsét. Társai őt választották meg Szent Borbáláról nevezett ifjúsági egyesületük elnökévé. Sajnos, a konviktusi aranyéletnek hamar vége szakadt, mert Miksa császár, hogy a protestánsoknak kedvezzen, elvette a jezsuitáktól az internátust és csak az iskolát hagyta meg nekik. Pál öccse minden kérése ellenére egy protestáns embernél vett kettejük számára lakást. Az idősebb Kosztka fiún hamarosan meglátszott a szabadabb élet hatása. Szaniszló hű maradt a jezsuitáknál hallott elvekhez és hogy el ne lankadjon, állhatatosan végezte szokásos imáit. Pált módfelett bosszantotta öccse jámborsága, mert saját életmódjának elítélését látta benne. Szekálta, durva szavakkal illette, verte. Szaniszló pedig minden vasárnap és ünnepen Krisztus testével erősítette lelkében az Isten és a bátyja iránt való szeretetet.

Bécsi diák korában súlyosan megbetegedett. Pált megkérte, hogy hívjon ágyához papot. Mikor a protestáns házigazdának tudomására jutott, hogy az Oltáriszentséget akarják házába hozni, kereken kijelentette, hogy ezt nem engedi meg. Mivel Pál sem látta a beteg állapotát aggasztónak, nem hívtak papot. A szegény kis diák, aki azt hitte, hogy meg fog halni, szorult helyzetében egyesületük égi pártfogójához,

Szent Borbálához folyamodott segítségért. És íme, az eget meghatotta a szent gyermek forró vágyakozása. Szent Borbála eljött két angyal kíséretében, elhozta a Legszentebbet és megáldoztatta a beteget.

Szaniszló felgyógyult, de a szenvedés tisztítótüze mély változásokat idézett elő lelkében. Világosan látta, hogy élete az Isten kezében van, és hogy az égiek gyöngéd szeretettel dédelgetik, mint jövődő társukat. A világ csábító örömeit és a kísértéseket ezután már ezzel az ujjongó meggyőződéssel utasította vissza: «Nagyobbra születtem!» Alighogy fölépült, fölkereste a bécsi jezsuiták főnökét, hogy vegye föl a rendbe. A főnök Szaniszló büszke atyja haragjától félve, nem merte teljesíteni a kérést. Arra nem volt remény, hogy a szülői beleegyezést megszerezhesse. Mit tegyen? Az igazi istenkeresőket (így nevezi valaki a szenteket) jellemző szívós kitartással, álrühában nekivágott a világnak, hogy kövesse az Istennek világosan fölismert, szerzetbe hívó szavát. Augsburgba tartott, hogy a jezsuita tartományfőnökkel, Kanízusz Szent Péterrel, beszéljen. Nem ugyan itt találta meg, hanem Dillingenben. Kanízusz, hogy lássa, komoly hivatásról van-e szó, néhány hétig magánál tartotta. Takarítania kellett a szobákat, fölszolgálnia az ebédlőben, edényeket mosnia a konyhán. Szaniszló a próbát fényesen kiállotta, de a provinciális mégsem vette föl, és pedig ugyanazzal a megokolással, mint a bécsi főnök, hanem elküldte a rend általános főnökéhez, Borgia Szent Ferenchez, Rómába azzal a gondolattal, hogy oda már nem ér el az atya haragja.

Az örökvárosban végre megtalálta, amit keresett. Mikor az atyja értesült, hogy fia «szegény szerzetes» lett, keserű levélben tett neki szigorú szemrehányásokat. Szaniszló megemlékezve az Úr szaváról: «Aki atyját vagy anyját jobban szereti, mint engem, nem méltó énhozzám», szelíden, tisztelettel, de határozottan azt válaszolta, hogy az isteni hívásnak nem tudott ellenállani.

Mikor 1567 október 28-án beöltözött, nem sejtette, hogy egy egész éve sincs hátra a földi életből, de úgy élt, mintha biztosan tudta volna. Teljes erővel indult el, hogy a tökéletesség legnagyobb magaslatait megmássza. Társai azt mondták később róla, hogy jámborsága mindenkit magával sodort. Gyakran mondogatta: «Milyen nagy a mi boldogságunk! Az Istené vagyunk és Isten a mienk. Úgy élünk, mint a szentek az égben; amint önáluk, úgy minálunk is az Isten bírása pótol mindent.» Mikor a kápolnába lépett és a tabernákulum felé közeledett, anyagi arca kigyúlt a boldogságtól. Szentáldozás után annyira elöntötte a belső forróság, hogy télen is hideg borogatást rakott a mellére. Csodálatos bőségben kapta a kegyelmet és azt nem hagyta parlagon. Mindössze 18 éves volt, mikor tanulmányai közben elszólította az Úr, de ráillenek

az Irás szavai: «Rövid időn vége lévén, sok időt töltött be; mert kedves volt Istennek a lelke, azért sietett őt kivinni a gonoszok közül» (Bölcs. 4, 13—14). A világ azt mondja: «Kár érte». Az Egyház pedig Krisztus szavaival vigasztalja magát: «Ilyeneké a mennyek országa». — Szent Lőrinc napján (augusztus 10) még fönt járt és dolgozott. Az oltárra egy levelet tett, melyben arra kérte az ifjú vértanút, hogy eszközölje ki a Szűzanyánál, hogy Nagyboldogasszony napját már az égben ünnepelhesse. Este megbetegedett és öt nap múlva, 1558 augusztus 15-én, sietve eltávozott az égbe, hogy az angyalokkal és szentekkel együtt résztvehessen a Szűzanya ünneplésében, akit zsenge gyermekkorától fogva gyöngéden szeretett.

Az Egyház így imádkozik szentünk ünnepén: «Isten, ki bölcseséged egyéb csodái között még a gyenge korban is megadtad az érett szentség kegyelmét, add, kérünk, hogy Szent Szaniszló példájára szorgalmas munkával használjuk föl az időt és siessünk belépni az örök nyugalomba».

* * *

Katolikus magyar Anyák! A szebb, boldogabb, vallásosabb magyar jövő a ti kezetekben van. Neveljétek térdeiteken Szent Szaniszlókat, hogy bizonyoságot tehessünk az Isten előtt, hogy érdemes fönttartania ezt a nemzetet. Mivel neveljétek? Az Oltáriszentségben köztünk lakó Jézussal és a Szűzanyával. Ismertessétek meg fiaitokkal Szent Szaniszló életét, hogy őket is magával sodorja a tiszta, szent életre az ő vonzó jámborsága.

Pápai János dr.

Igazgatói értekezet is volt a központban a választmányi ülés után $\frac{1}{2}$ órákor. Egy-két kivétellel az összes plébániáról eljöttek az oe. igazgatók, akik előtt országos igazgatónk a szentévi tennivalókat ismertette: Az oltáregyesületek életének felrészítése, — esetleg tisztújítással —, az eucharisztikus légkört kihasználó propaganda, a tagoknak foglalkoztatása, lakásszerzés, a kongresszusi misézéshez való előkészütekbeni aktív részvétel, az eucharisztikus triduumok és hetek alapos előkészítése azok a feladatok, amelyek most az Oltáregyesületekre várnak.

Hangsúlyozta, hogy az Oltáregyesület a szegény templomokról kell, hogy gondoskodjék, tehát a tagsági alamizsnák, persely és más adományok nem

fordíthatók a saját templomunk céljaira; másképp miből adjon a Központ a szegény templomoknak? A saját templomáról is gondoskodhat (szellőztetés, tisztántartás, ruhák rendben- és karbantartása, oltárdíszítés stb.) az Oltáregyesület helyi csoportja, de ha valamit akar csinálni, annak anyagára a templompénztárból kaphat költséget, vagy ha ott nincs elég, külön gyűjthet, kultúr-, teast jövedelméből találhat fedezetet.

Igen örülnénk, ha még november—decemberben — mielőtt az oltáregyesületi fiókok ezévi adományait beküldik — tekintettel a Központ szentévi nagyobb segítőakciójára megfelelő jövedelmező ünnepélyek: mozi-, vagy teasték révén az eddiginél nagyobbra tudnák emelni pénzbeli támogatásukat.

 Krizantém

DRÁGA, jó Lélek! Azt írod, hogy csevegjek neked valamit csendes magányom gondolatairól, örömeiről, ahogy azok a mindennapi élet adottságában fakadnak számomra. Szívesen engedek óhajodnak. Jöjj hát velem az őszi napsütésbe és tegyünk egy kis sétát kertünk sárguló lombátora alatt. Az igaz, hogy a legtöbb út már csak a nyár emlékei közt visz el s a mulandó élet apró romjai közt járunk. Csak egy hely van még, ahol minden csupa zöld, minden csupa ígéret, ahol semmi nyoma a hervadásnak, ahol még bontakozik az élet, ez a krizantémágy.

Úgy-e, az őszi levélhullásban kétszeresen jólesik egy-egy friss bimbó, egy-egy üde, nyíló virágkehely. Ezt az örömet adja nekünk a krizantém. Mintha dacolna a hervadással s mintha azt susogná nekünk az elmúlás idején is, hogy az Isten gondolata és ígérete számunkra az élet, még pedig a nyíló, boldog örök élet. De szép szó ez: örökélet. Ez minden álmunk telje. Boldog örökélet, ez minden vágyunk koronája. Még a gondolata is lázba ejt. Azért kedves mindaz, ami rá emlékeztet. Kedves a krizantém s örömmel csüngünk rajta, mert nagyon nekünk való minden szava. Simogatom is minden levelét, minden duzzadó bimbóját, mert nagyon a lelkemből beszél és a lelkemhez szól minden porcikája. Aztán kertünk egyik krizantémágya éppen a kápolnánk szentélyének ablaka előtt van, alig pár méternyire az oltártól. Így még a mosolya is a tabernákulumra mutat, ahol az örökélet áldott Ura lakik, ahol az örökélet Kenyere és forrása van számomra. Hát hogyan volna kedves virágom ez a krizantém, ez az Élet Urának jóhírt sugárzó hangszórója, a szomorú emberi szívek édes vigasza.

El-elnézegetem ezeket a nyiladozó, buksi kis virágfejeket. Mily üde zöld a karcsú derekuk! Mily acélos a gerincük. Mily kedvesen hajladoznak a szellő érintésére, mintha mindegyik szeretettel köszöntene s hálát rebegne, hogy figyelemre méltatjuk őket, mi emberek, lelkes teremtmények. De mintha kérésük is volna, hogy hálájukat, örömeiket, mosolyukat lelkünkön át továbbítsuk a jóságos Teremtő és gondviselő Atyánk felé. Úgy érzem, hogy ezek a kis virágok nagyon hálásak, hogy itt nyílhatnak az oltár árnyékában. Látom rajtuk, mily fegyelmезettek. Nagyon összeszedettek. Mély csendben elmélkednek. Érzik, hogy állandó szentségimádáson vannak. Szinte várják mozdulatlanságukban a szelet, hogy arcraborulhassanak isteni Uruk és Királyuk előtt. Hát még ha jön a nővér az ollóval, mily készségesen adják magukat, hogy vágyuk teljesüljön és a szentségi Jézus közvetlen közepében tehessenek bizonyosságot hűségükről, áldozatos szeretetükről

iránta. Drága virágaim, ha szívetek volna, meghasadna az örömtől, hogy a szentségház koszorúi lehettek!

Eszembe jut, hogy a nagy apostol is emleget koszorút, a jó lelket és kéri őket, hogy el ne hervadjanak, tudjanak állni a hűségben, állni, megmaradni, sőt nőni a szeretetben az Úr Jézus öröme. Mily szép hivatás, őrt állani egy egész életen át a szeretetben, a kegyelemben, ahogy ez a kis virág őrt áll a kápolna mellett őrt áll az élet üdőségében, őrt áll abban a boldog tudatban, hogy itt a helyem, hogy a legjobb részt kaptam, hogy Annak a portája előtt teljesítek díszörséget, aki megsimogatta a kis mezei virágot gyönyörködő szemének sugarával és áldó kezének meleg érintésével és megdicsérte szépségüket, hogy felülmúlják Salamon király minden pompáját és ékességét.

Szeretem a krizantémot azért is, mert sok-sok kitartás van benne. Elete a türelmes várakozás, a lassú-lassú fejlődés és gondos készülés. S mindebben egy magasabb, szent Akaratnak hódol. Igazán hivatást teljesít. Hány virág megelőzte! Láttá nyilni és ékesen pompázni a takaros kis hóvirágot, ibolyát, kankalint, gyöngyvirágot, rózsát, szegfűt, rezedát s a szép napsugaras nyárnak többi díszeit. S ő nem nyugtalanzkodott, várt és engedelmeskedett. Láttá, mily körülrajongott kincsek a korán nyíló virágok. Keresik a méhek, csinos pillangók, lelkenedeznek érte a gyerekek és felnőttek egyaránt. Keblükre tűzik, házukba viszik, otthonuk ékessége. Őt meg az egyszerű zöld köntösben alig méltatják egy tekintetre. S ez tart hosszú hónapokon át. De nem érzékenykedik, nem féltékeny, nem önző, csak vár, készül és remél, jól tudja, hogy hivatást teljesít és jóságos Urának szeme folyton rajta pihen. S ez neki elég. Kinek az Isten elég, az nem szegény soha, annak nem hiányzik semmi. Ki Istennek él, az nem szomjazza az emberek figyelmét. Ki ünnepi köntösét varrja, annak minden idő rövid a szeretet nagysága miatt. Krizantém, drága virág, taníts minket türelemre, áldozatos készületre. Minden ember szeretne szent lenni, de mindjárt, máról holnapra. A hosszú készület nehéz, sok kísértéssel jár, de az erény nem érik egyhamar. Ki mindvégig állhatatos marad, csak az üdvözüli.

Aztán még egy gondolat. A krizantém nagyon fogékony, engedelmes virág. Nevelhető, nemesíthető. Hajlik a kertész szavára, akaratára. Telve van bontakozó, feszülő, nemesedő erővel, készséggel. Szomjas a nagyságra, éhezi a szépséget, a bensejéből kitörő pompát. Mindezt ismét azért, mert Urának tetszeni akar. Ez a készséges lelkület termi aztán azokat a gyönyörű példányokat, melyek egyenesen csodálatot keltenek bennünk. A forma szépsége, a virág nagysága, a színek változata, mind-mind egy egész sorozata a csodálatnak. Minő elragadó

tanuságtétel a jó Isten teremő gondolatának kimeríthetlen gazdagsága mellett. Krizantém, te úgy megszegényítesz minket, érzéketlen, darabos embereket! Te a sötét, lomha földből és a napsugárból minő gyönyörűséges formát öltesz magadra, nekünk a gazdag kegyelmi napsugár és az Élet kenyere áll rendelkezésünkre és mégis koldusi rongyokba járunk és alaktalan csökevények maradunk.

Krizantém a november virága. Ebből fonjuk dicsőült szentjeink koronáját és temetőink sírkeresztjeinek koszorúját. A krizantém mindkettőnek való. Odailik kedves szentjeink képe elé, hisz ez a virág nagyon is az erénynek jelképe, mint azt előbb említettük. De odailik temetőink sírhalmára is, mert a jámborul megholtak koszorút érdemelnek, hiszen győzelmesen megvívta az élet harcát.

S ha megkérdelem e kis virágot, hova vonzza a szíve inkább: a temetőbe, a szentek lábaihoz, vagy az oltár elé? S a felelet: Mindenütt az örökélet áldott Királyát szolgálom, aki a szenvedő lelkek vigaszsa s a dicsőültek koronája.

Drága Lélek, sétánk véget ért. Bemegyünk a kápolnába. A Mester itt van és hív Téged is. Német István.

HA MAGADRA MARADTÁL...

Ha magadra maradtál — társtalanul,
Nincs, aki megfogja remegő kezed, —
Nézz a csillagok felé, ott tündöklük
Az erő és hit, — mely téged majd vezet.

Alázd meg magad — Isten szent nevében,
Tedd fejedre a lemondás fátyolát,
Szívedben égjen a szeretet tüze,
Nem fog fájni — a kegyetlen, zord magány.

Mert Te az Úrnak választottja lettél,
Ő simogatja léptedet merre jársz,
Napsugaras mezők, virágos utak
Megvilágítják — a sötét éjszakát.

Lelked fehérsége legyen mint a hó,
S az Úr akarata, — szent legyen neked.
Ha magadra maradtál társtalanul,
Imádkozzál, — Isten megfogja kezed.

Frideczkyné Schmall Erzsébet.

LELKI TÁRSOLYOMBÓL

242.

Vigyázz, mert a boldogtalanság sokszor «boldogság»-gal kezdődik!

243.

Vigyázz, mert a Szeretethez lopakodva hozzászegődik a szerelem is!

244.

Hétköznapi igyekezetnél és mosolynál senkinek se juttass többet, hogy új színek, új díszletű évek következzenek vezeklésedre.

245.

A szaporodó gyanúk ellenére is növeld magadban a bizalmas Szeretetet mások iránt!

246.

Tapasztald ki az őszinteség gyógyító és a fertőződés meggátlását elősegítő erejét. Jó, ha valaki mindent tud rólunk, mert ez a «valaki» eszünkbe tolakszik a kísértés órájában, hogy megmenekülésünket szolgálja. Egy valakihez őszintének kell lennünk; köznapon épúgy, mint ünnepnapon. Jó ez a szabály, ha valaki már eldöntötte, hogy *hová* akar tartozni.

247.

Ne szűnj meg tanítgatni útítársadat az őszinteség és a tiszta lelkiismeret fenséges békéjére.

248.

Ha hangoztatod, ha tiszteled és ha ajánlod a tisztességet, de más iskolájába küldöd a megjavulót, — megfojtottad a Szeretetet.

249.

Ha valakivel őszinte vagy, lehet, hogy annak ez csak egy jó érzés. Ne csüggedj, mert neked ez egy jó érték.

250.

Ha szerelmes vagy se felejtse, hogy útítársadnak te csak egy «állomás» vagy és *Krisztus* a: Végállomása.

251.

Igy vigasztald útítársadat: ha én már nem leszek, ne feledd, veled maradt: *Jézus Krisztus!*

252.

Türelmed legyen megmagyarázhatatlan, Szereteted pedig mindörökké fokozódó.

253.

A Notre-Dame, sőt a Szent Péter-templom minden szépségének értéke eltörpül, ha egy lelket megmentesz! ... A Notre-Dame is, a Szent Péter-templom is idővel megsemmisül, de a megmentett Lélek örök.

254.

Ne feledd, hogy Isten ok nélkül nem hoz össze embereket és kötelességek nélkül sem fogadja el az embereket, hanem kit így, kit úgy, kit ezért, kit azért kényszerít együvé, hogy: üdvözüljenek.

255.

Vigyázzunk, mert az életsorsok Ura a legtöbb lehetőséget a nők kezébe adta. Amen.

OLCSVAY GÉZA.

A lelkiáldozás

Azután szemléli a már meghalt és a még élő szenteket, hogy életüket utánozza. *«Ime, elkészítettem ebédemet; tulkaim és hizlalt állataim le vannak ölve és minden kész; jöjjetek a menyekzőre.»* (Mt. 22₄.) A tulkok itt a prófétákat és az apostolokat jelentik, akik a hit erősségével, mint szarvukkal ellenálltak a világ fejedelmeinek s tőlük megkínozva példájukat hagyták reánk. A hizlalt, a jól táplált állatok a kövér szárnyasok, melyek a szenteket jelzik, kik kövérek a bensőséges szeretettől s az elmékedés szárnyain a magasságokban röpködnek, de mintegy megölettek azáltal, hogy vagy a bűnbánat vagy a test halála révén elérték nyugalmukat. Táplálkozunk kell velük, azaz életüket utánzás végett szorgalmasan figyelünk és szemlélünk kell. *«Mindent, ami tiszta, egyetek, de semmi elhullottból ne táplálkozzatok.»* (Deut. 14₂₁₋₂₁.) Mindent, ami tiszta, úgy a szavak, mint az erkölcsök világában, nyugodtan egyetek, v. i. szívből utánozzátok; mindabból azonban, ami elhullott, v. i. bűnnel fertőzött, ne táplálkozzatok, együttérzéssel vagy hasonlóképp cselekedvén. *«Egyébiránt, atyámfiái, ami igaz, ami tisztességes, ami igazságos, ami szent, ami szeretetreméltó, ami jó hírt szerez, ami az erényhez és dicséretes fegyelemhez tartozik, azokról gondolkodjatok. Amiket tanultatok és vettetek, hallottatok és láttatok tőlem, azokat cselekedjétek, és a békesség Istene lesz veletek.»* (Filip. 4₈₋₉.)

A tökéletesek csoportja harmadszor azáltal veszi magához lelki-kileg Krisztus testét, hogy megtestesülésének szentségei és jótéteményei fölött **áhitattal elmélkedik**. «A Szentségnek benső hatóereje, és nem a látható Szentség (a maga külsőségében) működik abban, aki bensőleg és nem külsőleg veszi magához, aki szívében, és nem ajkaival áldozik; s ez az, amit az apostol oly örökös gondolattal csak a jókról mond: «Mindnyájan u. a. lelki eledelt ették» (Szent Ágoston).

III. A lelkiáldozásból nem maradhat ki a **belső édesség gyönyörősége**, amit Krisztus vételének kell a lélekben kiváltani. *«Hallgatván hallgassatok engem, és egyetek jót és gyönyörködjék lelketek a kövérségben»* (Iz. 55₂), azaz a lelki kegyelem édességében. *«Bemenvén házamba, megnyugszom Isten bölcsességével, azaz Krisztussal, aki maga a gyönyörrel teljes tudás, mert nincs keserűség az ő társaságában, sem unalom a vele való lakásban, hanem vigasság és öröm»* (Bölcs. 8₁₆), s barátsága a legédesebb gyönyörőség. *«Mily nagy, Uram, a te édes-séged sokasága!»* (Zsolt. 30₂₀). *«Izleljétek és tapasztaljátok meg: mily édes az Úr.»* (Zs. 33₉) *«Méz és tej van nyelved alatt»* (Én. én. 4₁₁), v. i. lelki édesség a szív elmélkedésében. Ez a lelki édesség valahogy előíze

a mennyei örömek s egyben **ellenszere** a világon levő három rossznak, mégpedig:

a) a gyönyörködtető dolgok élvezéséből fakadó **álédességnek**. «A lopott vízek édesebbek, és a titkon adott kenyér kedvesebb.» (Péld. 9₁₇), de csalfa ez az édesség, mert veszte a léleknek. «Édességei férgnek.» (Jób. 24₂₀) «Miként a halakat horoggal fogják, úgy ejti meg az embereket a gonosz idő» (Préd. 9₁₂): a csalétek látszata gyönyörködtet, a rejtett horoghegy azonban belső sebeket szakít. «Jólétben töltik napjaikat és egy szempillantásban mennek le a poklokra.» (Jób. 21₁₃) A világnak e hamis édességét teszi izetlenné a lelkiáldás okozta édesség. «A megelégedett lélek lábbal tapossa a lépesmézet.» (Péld. 27₇) Nagy Szt. Gergely szerint: «aki egyszer megízlelte a lelket, annak már nem ízlik többé semmiféle test». «Ami nekem (látszólag) nyereség volt, Krisztusért azt kár gyanánt tekintettem... és érette szemétnék tekintek mindent.» (Filip. 3₈) Szent Ágostonról mondják, hogy nem tetszett neki semmi, amit csak csinált e világon. Eőri János. (Folytatása következik.)

Október 11-én választmányi ülés volt a központban. Az elnöklő országos igazgató rámutatott a nap gyönyörű ünnepére: Szűz Mária anyasága — úgy mond — Máriát eleven tabernákulummá teszi. Mert ki volt választva az Istenanyaságra, kapott annyi kegyelmet. Ehhez hasonlít az Isten megtestesült Igéjének közöttünk maradása az Eucharisziában. Az Eucharisziáért épülnek a gyönyörű templomok, melyeknél már a fölszentelés szertartása is jelzi, milyen nagy a hivatásuk. Hát akkor az Eucharisztia élő temploma milyen legyen? Mária ad erre példát! Ha nem lehetünk is egészen olyanok, mint ő, de legyünk legalább annyira, amennyire lehet.

A választmány ezután az eucharisztikus világkongresszus misézési lehetőségeivel (kb. 5000 pap vesz részt!) foglalkozott s elhatározta, hogy a misézések lehetővé tételéért minden áldozatot meghoz. Itt az oltárkövek deponálásának vállalását, a budapesti templomokban a vállalkodók, kehely- és kéz-

törlőknek öt-ötezerre való kiegészítését és a templomoknak főleg fehér miseruhákkal való kisegítését értjük. Bár a kongresszus alatt a fekete és lila szín kivételével minden színt lehet használni, az Eucharisztia votivmiséjében.

A kongresszusi monstrancia tervrajzát ezen a választmányi ülésen mutatta be Megyer Meyer tanár. A terv szerint tulajdonképpen két monstrancia készül. Egy gótstílusú nagyobb és egy keresztalaprajzú kisebb, mely a nagyobba lunulaként beilleszthető. A választmány azzal a módosítással fogadta el a tervet, hogy a nagyobb ne 2 m 50 cm, hanem 1 m 20 cm nagyságú legyen és ennek megfelelően dolgoztassék ki a kisebb monstrancia, melyet körmeneten kézben is lehessen hordozni.

A monstranciatervet felülbírálás végett megküldöttük a kongresszust előkészítő bizottság művészi szakosztályának, mely mőri Glattfelder Gyula dr. püspök elnökle alatt működik.

BIZALOM ISTEN IRGALMÁBAN.

Amint igaz a közmondás, hogy több legyet lehet fogni egy csepp mézzel, mint egy hordó ecettel, — úgy igaz az a tétel, hogy az Isten irgalmas jóságának szemlélete több lelket ment meg a kárhozattól, mint az Ő hatalmától való félelem.

Mérhetetlenül könnyelmű a mai kor embere! Mindent felületesen vesz. Semmisen hatol nála mélyre. Nem fél semmitől! Sajnos, az Istentől sem! Vallásos emberek is könnyedén átsiklanak az isteni Fölség iránt tartozó mélyeséges hódolat kötelességén. Inkább hat rájuk, ha figyelmüket az isteni irgalom csodáira (megtestesülés, megváltás, az Úr irgalmának nagy csodatettei a lelkekben, Jézus Szívének kinyilatkoztatásai stb.) irányítjuk. A tékozló fiú története több igaz bánatkönnyet termel és megtérést eredményez, mint a pokolról való elmélkedés. S mintha maga az Úr Jézus is ezt szánta volna a mostani beteg világ orvosságának, ezt hangsúlyozza egyik új szentjében, Benigna Consolatában, amikor így szól hozzá: *Benignám, légy az én irántam való határtalan bizalom hírnöke. Az én szívem irgalma kimeríthetetlen mélységű, képes üdvözíteni még a legmegátalkodottabb bűnöst is. Légy hírnököm, ébreszd fel az emberek bizalmát irgalmam iránt!* És Benigna beszélt, irt míg élt erről a bizalomról. Imádkozott is érte sokat.

Ezt kell tenniök az Oltáregyesület tagjainak is. Imádkozunk az isteni irgalmasságba vetett bizalomért, ha oly kedves ez az Úr Jézusnak, hogy a legnagyobb bűnös üdvét is megígéri érte. Az eucharisztikus szentév maga is — amikor a legfölségesebb Oltáriszentségre hívja fel embertársainak figyelmét — ennek a lelket kereső irgalomnak nagy csodáját tárja az ember elé: «Nézd, nem volt elég Neki, hogy meghalt üdvödért a kereszten, hanem még ezt a Csodát (az Oltáriszentséget) is kitalálta irántunk való szeretete, ezt a nagy Titkot is létrehozta isteni mindenhatósága; nézd, mi mindent elvisel azért, hogy közöttünk maradjon, hogy velünk egyesülhessen, hogy lelkünk «élete» legyen. Ne légy Vele szemben érzéketlen! Bizzál Benne! Ő téged is tud és akar üdvözíteni! Neked is lehet általa szentnek lenni! Ne félj, hanem bizzál és akarj!»

Igen, ha ilyen hírnökök akarunk lenni, előtte buzgó imádsággal kell kérnünk az Úr kegyes színe előtt a segítő malasztokat, amelyek szavainkban fényt, erőt, édességet, apostolkodásunkban sikert jelentenek.

Kedves Oltáregyletiek, imádkozunk nagyon azért, hogy nemcsak a mi országunk, de az egész világ bizalma a legméltóságosabb Oltáriszentség felé forduljon s mint Ő akarta: az Eucharisztia a mai világ orvossága és üdvösségének forrása lehessen.

TELJES BÚCSÚK:

November 1., 2., 4., 5., 13-án, az imádási óra napján, a havi összejövetel napján és egy tetszésszerinti napon. Külön még egy teljes búcsú azon a napon, amikor a tagok imáikat és szentáldozásukat az elhunyt oltáregyletiekért felajánlják.

Központi.

Horthyligeten szeptember 12-én baldachinszentelést és avatást (szentes körmenettel) rendezett az Oltáregyesület. A baldachin az oltáregyesületi tagok lelkes munkájának gyümölcse.

OLTÁREGYLETI ÉLET

Az október 18-i terjesztőnöi ülésen — melyen ezúttal az elnöknő grófnőn kívül gróf Révay Simonné és báró Vécsey Eszter választmányi tagok is megjelentek — az ügyvezető igazgató az eucharisztikus lelkület mélyítésének fontosságáról beszélt. Minden felületes — mi ne legyünk azok. Nézzünk széjjel a világban: borzasztó bűnök, az istentelenség végső erőfeszítései, az Eucharisziát érő szentségtörések mind arra ösztönöznek, hogy egészen, minden tehetségünkkel ott legyünk a legfölségesebb Oltáriszentség előtt és a szeretetnek legnagyobb fokán álljon lelkünk, amikor imádási órákat vagy engesztelő szentáldozásunkat végezzük. Nem lesz ereje terjesztői működésünknek, ha nem érzik meg szavainkban, működésünkön, hogy az, amit mondunk, vagy teszünk mélyről, jött és a mi életünknek eleme.

Máry Dezsőné főterjesztő indítványára, a novemberi terjesztői ülésre a Szentatya kazulájára (1500 P-be kerül) gyűjtőíveket készít a Központ terjesztőnöi számára. (Ugyanis szabályaink szerint a Központ sem fordíthatja másra az alamizsnákat és adományokat, mint a szegény templomok segítésére, a pápai miseruhára külön kell gyűjtenie. (Itt említjük meg, hogy a beigért selyem nem érkezett meg, tovább nem várhattunk, hanem finom armure selyem vásárlásával indítottuk meg a munkát.)

A terjesztőnöi ülésen ismertette ügyvezető igazgató az angyalföldi, herminamezői beszámolókat. Megemlékezett a herminamezei oltáregyesületnek az új Kassai-téri templomban és a Pongrácz-úti Nemzeti könyörgő templom oltáregyesületének ugyancsak november 7-én rendezendő kiállításáról, melyre szívesen látnak vendégeket.

A herminamezői oltáregyesület Kucsera Mihályné elnöklete alatt egészen szabályosan külön gyűjtésből, rengeteg fehérneműt készített és egy szép aranyozott ezüst kelyhet vásárolt.

Uj elnököt választott a *terézvárosi* oltáregyesület *Strausz Istvánné*, az *angyalföldi* pedig *Csimma Kálmánné* személyében. Isten áldása legyen működésükön.

A nyáron megkezdődött az Örökimádás-templom restaurálása. A festés el fog tartani legalább még két hónapig, mert a szentélyben (e sorok írásakor) már másfél hónapja dolgoznak még biztosan eltart két hétig. Most látjuk csak, mit ér nekünk az Örökimádás-templom! Az oltáregyesületi kápolna — noha nem kicsiny — még hétköznap is szűknek bizonyul. De az oltáregyleti ház udvarain is dolgoznak; olyan sok vakolathulladék és forgalom van a folyosón, hogy arra sem lehetnek a hívek, azért a templom be nem állványozott részében tartjuk a szentmiséket. Litániára is a Szent József-oltárra hozzuk le cibóriumban a legméltóságosabb Oltáriszentséget. Vasárnaponként pedig hordozható oltárt állítunk a szentély szélére, az állványok alatti középre, hogy mindenünnen látható legyen a híveknek. Mivel a szószékünk is be van állványozva, kis faszószékünket vettük elő (a kápolnai régít) és arról van a szentbeszéd vasárnaponként. — A homlokzat és torony javításához csak szeptember végén kezdhettünk hozzá, mert nem kaptunk állványokat. (Olyan építkezési láz van Budapesten, amilyen még soha!) A templom restaurálásával kapcsolatban szeretttük volna alábetonoztatni a főoltárt, amelynek egyik oldala (borzasztó súlyos kőmassza az egész) süllyed, de azt már nem futja a pénzünk.

A HIT ÖRÖKMÉCSESE MELLETT.

Irta: KIRÁLY ÖDÖNNÉ.

(Folytatás.)

AMIKOR a rádió naponta beszámolt a magyarok világsikereiről, amikor hírül adta, hogy termelés, ipar, népművészet terén hogyan tör a nemzetek közt mindig előbbre büszkén, boldogan tervelték a szebb jövőt; amikor olvasták, hogy a magyar népet nemcsak felfedezték, de megszerették, hogy világhatalmasságok között barátokra, pártfogókra akadt és legfőképpen hogy a katolikus világmindenség édes Atyja szeretete különös jelével tünteti ki a sok megpróbáltatást kiált országot, akkor Mária volt az első, aki leboruló alázattal fürdette lelkét az Isteni jóságának bársonyos simogatásában s magyarázta fiainak, hogy mit jelent az Eucharishtiában élő Úr Jézus dicsőségét szolgálni, az Ő szent szívéen át összeölelkezni a világ katolikusaival. Kimeríthetetlen téma, amelyből mindennapra jutott, de amelyet nemsokára kellemetlen hírek váltottak fel. Németországban a kereszténységet idejét mult korszaknak jelentették ki s a nemzeti szocializmust, mint új vallást emlegetik — olvasták megdöbbenve. «Németországban burkolt katolikusüldözés folyik», «Németországban meg akarják szüntetni a vallásoktatást». «Vallás helyett fajiság!» — és hasonló érthetetlen hírek kavarták fel harmonikus lelkivilágukat. Mária szívében felsírt egy valamikor kedves név: Pali! Paul! Először riadtan akart szabadulni a rárohanó emlékektől, a valóra nem válhatott álmok kísértéseitől, próbálta elhallgattatni aggodalmait, aztán lassankint ráeszmélt a fenyegető veszélyre, érezte, hogy Paul hite, amely már édesanyja halálakor megrendült, nem fogja kiállni a megpróbáltatást, úgy érezte, hogy neki valamiképpen kötelessége segítségére sietni. Azért hát beszélni kezdett Paulról olyan szerető szájalommal, aminővel az ember gyermekkorra legkedvesebb, de eltörött játékszerét emlegeti és amelyet felnőtt korában is őrizget azzal a balga reménységgel, hogy még meg lehet javítani, össze lehet forrasztani. Jól esett beszélni róla, meg aztán az a haszna is volt belőle, hogy az aggodalmas szeretet egy remek ötletet sugalmazott neki. A szentév mindnyájunktól kér, elvár valamit — mondotta. Mi, távol a fővárostól csak imáinkkal fejezhetjük ki együttérzésünket, de kedveskedjünk az Úr Jézusnak azzal is, hogy ez évben minden jócselekedeteinket, jószándékainkat felajánljuk a német katolikus testvérek, közöttük elsősorban Paul hithűségéért. Kezdjünk érte egy nagy kilencedet, Isten meghallgatja az önzetlen szív könyörgését.

(Folytatása következik.)

Felelős szerkesztő: Dr. MÁTRAI GYULA. — Felelős kiadó: Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.

Stephaneum nyomda r. t., Budapest. — A nyomdáért felelős: ifj. Kohl Ferenc.